

Geschillenkamer

Beslissing ten gronde 03/2020 van 21 februari 2020

Dossiernr. : DOS-2018-05326

Betreft: Klacht van de heer X tegen twee voormalige werkgevers

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, bestaande uit de heer Hielke Hijmans, voorzitter, en de heren Romain Robert en Christophe Boerave, leden;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (Algemene Verordening Gegevensbescherming, hierna "AVG");

Gelet op de wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna GBA-wet)*;

Gelet op het reglement van interne orde, zoals goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 20 december 2018 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 15 januari 2019;

Gelet op de stukken van het dossier;

Heeft de volgende beslissing genomen inzake:

- de klager;
- De verwerkingsverantwoordelijke 1 (hierna de eerste verweerder)
- De verwerkingsverantwoordelijke 2 (hierna de tweede verweerder)

Historiek van de procedure

Gelet op de klacht van 30 september 2018 die de klager heeft ingediend bij de Gegevensbeschermingsautoriteit:

Gelet op de beslissing van 15 oktober 2018 van de eerstelijnsdienst van de Gegevensbeschermingsautoriteit om de klacht ontvankelijk te verklaren en deze op dezelfde datum door te sturen naar de Geschillenkamer;

Gelet op de beslissing die de Geschillenkamer tijdens haar zitting van 23 oktober 2018 heeft genomen om het dossier ten gronde te behandelen op grond van de artikelen 95 § 1, 1° en 98 van de WOG ;

Gelet op de brief van 30 oktober 2018 van de Geschillenkamer waarin deze de partijen in kennis stelt van haar beslissing om het dossier op grond van artikel 98 WOG te beschouwen als klaar voor behandeling ten gronde ;

Gelet op de uitnodiging van de Geschillenkamer van 29 november 2018 aan partijen om hun argumenten te formuleren volgens een vastgesteld tijdschema;

Gelet op de wijzigingen die bij beslissing van de Geschillenkamer van 9 januari 2019, 30 april 2019 en 12 juni 2019 in het oorspronkelijke tijdschema zijn aangebracht;

Gelet op de conclusies van de eerste verweerder neergelegd door zijn raadsman, ontvangen op 28 januari 2019 ;

Gelet op het verzoek van de eerste verweerder in zijn conclusies om ingevolge de uitwisseling van de conclusies, gehoord te worden door de Geschillenkamer, overeenkomstig artikel 51 van het Reglement van interne orde van de Gegevensbeschermingsautoriteit;

Gelet op de conclusies van de klager die de Geschillenkamer op 27 maart 2019 heeft ontvangen;

Gelet op het verzoek van de klager in zijn conclusies om door de Geschillenkamer te worden gehoord na de uitwisseling van de conclusies overeenkomstig artikel 51 van het reglement van interne orde van de Gegevensbeschermingsautoriteit;

Gelet op de conclusies van de tweede verweerder, vertegenwoordigd door zijn raadsman, die de Geschillenkamer op 26 april 2019 heeft ontvangen ;

Gelet op het antwoord van de eerste verweerder, ingediend door zijn raadsman, ontvangen op 3 mei 2019 ;

Gelet op de toekenning van een laatste termijn om te concluderen, gericht aan alle partijen op 12 juni 2019;

Gelet op de uitnodigingen voor de hoorzitting van de Geschillenkamer op 20 december 2019 en 15 januari 2020;

Gelet op de hoorzitting tijdens de zitting van de Geschillenkamer van 28 januari 2020 waarop alleen de klager aanwezig was.

Gelet op het proces-verbaal van de hoorzitting van 28 januari 2020 en de daaraan bijgevoegde annotaties van de klager van 4 februari 2020, die werden meegedeeld aan de eerste en tweede verweerder op 11 februari 2020.

I. Feiten en voorwerp van de klacht

De door de klager ingediende klacht situeert zich in het kader van een geschil tussen hem en zijn voormalige werkgever, de eerste verweerder, en een tweede voormalige werkgever, de tweede verweerder.

De eerste verweerder - een groep van verschillende huisartsen - wierf de klager aan op 24 augustus 2016 in als marketing- en communicatiemedewerker. De klager werd bij aangetekende brief van 2 oktober 2017 door de eerste verweerder ontslagen na uitvoering van een opzegtermijn van twee maanden.

De eerste verweerder schrijft in het kader van deze procedure een aantal brieven aan de klager, waaruit blijkt dat de klager volgens de eerste verweerder de gevraagde diensten niet heeft verricht tijdens de opzegtermijn, dat wil zeggen in de maanden november en december 2017. In zijn aangetekende brief aan de klager van 10 januari 2018 was de eerste verweerder van mening dat de klager niet aan zijn beroepsverplichtingen had voldaan door niet alle overeengekomen werkzaamheden uit te voeren en besloot hij daarom hem voor de maand december 2017 met onbetaald verlof zonder bezoldiging te verklaren.

Naar aanleiding van deze brief deed de klager beroep op zijn vakbond. In de brief wordt vermeldt dat de klager op 11 april 2018 een ingebrekestelling aan de eerste verweerder heeft gestuurd. Er volgde een briefwisseling tussen de vakbond en de eerste verweerder, waaronder de brief - het voorwerp

van het geschil dat aan de Geschillenkamer werd voorgelegd - van 14 juni 2018 die door de eerste verweerder aan de vakbond werd gericht.

Uit de neergelegde stukken blijkt dat de eerste verweerder bij die brief van 14 juni 2018 onder meer het volgende aan de vakbond heeft geschreven (uittreksel):

Inmiddels nam zijn nieuwe werkgever - de tweede verweerder - contact met ons op om ons te informeren over zijn houding die vergelijkbaar is met deze die hij binnen ons bedrijf had, d.w.z. hij kwam niet opdagen op zijn werkplek na een bepaalde periode en bracht geen verslag uit over zijn prestaties. Het bedrijf heeft na 2 maanden zijn vooropzeg moeten geven.

Volgens mijn informatie heeft er onlangs een geschil plaatsgevonden tussen uw lid en zijn nieuwe werkgever, waarbij hij naar verluidt valse argumenten heeft gebruikt en tegen de regels van het bedrijf heeft gehandeld.

De rechtbank veroordeelde hem tot het betalen van een schadevergoeding voor deze feiten".

Na te zijn ontslagen door de eerste verweerder, werkte de klager van januari tot april 2018 voor de tweede verweerder. Hij werd door de tweede verweerder ontslagen enkele maanden nadat hij in dat bedrijf was begonnen, in april 2018. Uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel, dat in het kader van de onderhavige procedure in kort geding is geweest, blijkt dat de tweede verweerder een kort geding heeft ingeleid door middel van een dagvaarding aan het adres van de klager om bestanden van hem terug te vorderen. Het is naar deze beslissing - met foutieve vermelding van de datum - dat de eerste verweerder verwijst in zijn brief van 14 juni aan de vakbond.

Deze brief van 14 juni is het eerste antwoord van de verweerder op de brief die de vakbond hem op 23 mei 2018 heeft gestuurd.

In deze brief van 23 mei betwist de vakbond de redenen voor het ontslag van de klager (die het ontslag als manifest onredelijk omschrijft) en eist deze, naast de betaling van de diensten die de klager tijdens zijn opzegtermijn heeft geleverd :

- Een schadeloosstelling die overeenkomt met 17 weken loon overeenkomstig artikel 9 van CAO nr. 109 van 12 februari 2014 met betrekking tot de reden van ontslag (geen reden voor ontslag).

De klacht die de klager heeft ingediend bij de Gegevensbeschermingsautoriteit omvat twee luiken:

- ✓ Eerste luik gericht tegen de tweede verweerder

De klager stelt dat de tweede verweerder aan de eerste verweerder informatie heeft verstrekt over de uitvoering van zijn werkzaamheden bij deze laatste, alsmede informatie over de gerechtelijke procedure die de tweede verweerder tegen hem heeft aangespannen met het oog op de

terugvordering van documenten die aan het einde van hun contractuele relatie aan deze onderneming toebehoren (beslissing van de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel in kort geding).

✓ Tweede luik gericht tegen de eerste verweerder

De klager stelt verder dat de eerste verweerder dezelfde informatie heeft verzameld bij de tweede verweerder en deze bij brief van 14 juni 2018 heeft meegedeeld aan zijn vakbond.

De klager verzoekt de Gegevensbeschermingsautoriteit zijn klacht gegrond te verklaren en passende sancties te overwegen voor de acties die zijn ondernomen en de schade die daaruit is voortgevloeid.

II. De hoorzitting van 28 januari 2020

Tijdens de hoorzitting van 28 januari 2020 herinnerde de klager aan de feiten en betwistte hij verschillende elementen die de eerste verweerder in zijn betoog naar voren had gebracht, onder verwijzing naar zijn eigen conclusies. Hij voegde daaraan de volgende elementen toe:

- Bij lezing van de conclusies van de eerste verweerder blijkt dat er contacten hebben plaatsgevonden tussen de verweerders, voorafgaand aan het contact tijdens dewelke de tweede verweerder de betwiste informatie over zijn gerechtelijke veroordeling aan de eerste verweerder heeft meegedeeld;
- Het grondrechtelijk karakter van het recht op bescherming van gegevens;
- Schending van het proportionalitybeginsel en het beginsel van de minimale gegevensverwerking bij de mededeling van gegevens die op hem betrekking hebben en het niet relevant zijn van de meegedeelde gegevens met betrekking tot het probleem van de niet-afgifte van het origineel van zijn C4-formulier (werkloosheidsattest) en de aard van het ontslag waarvan hij het voorwerp was geweest door de tweede verweerder;
- Geen eerbiediging van het loyaliteitsbeginsel ten opzichte van hem tijdens dezelfde mededeling van hem betreffende gegevens ;
- Het ontbreken van een toelaatbare rechtsgrond, omdat het doorslaggevende gerechtvaardigde belang van de verweerders, zoals ingeroepen, volgens hem niet weerhouden kan worden;
- Een schending van zijn recht om te worden vergeten en zijn recht om zich te verzetten, als deze van toepassing was;
- Het ontbreken van toestemming van zijn kant voor de mededeling van de hem betreffende persoonsgegevens tussen de verweerders.
- De moeilijkheden die hij heeft ondervonden bij het verkrijgen van zijn C4 (werkloosheidsattest) en het feit dat het is afgegeven vóór de contacten tussen de verweerders.

III. Betreffende de bevoegdheid van de GBA en met name de Geschillenkamer

Wat betreft de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit, in het bijzonder de Geschillenkamer

In toepassing van artikel 4, §1 van de WOG, is de Gegevensbeschermingsautoriteit verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de grondbeginselen van de bescherming van de persoonsgegevens als vervat in de AVG en van de wetten die bepalingen bevatten inzake de bescherming van persoonsgegevensverwerkingen.

In toepassing van artikel 33, §1 van de WOG, is de Geschillenkamer het administratief geschillenorgaan van de GBA. Zij behandelt de klachten die de eerstelijnsdienst haar overeenkomstig artikel 62, § 1 van de WOG toezendt, d.w.z. klachten die ontvankelijk zijn indien zij overeenkomstig artikel 60, §2 van de WOG in een van de nationale talen zijn opgesteld, een uiteenzetting bevatten van de feiten en de informatie die nodig is om de verwerking van de persoonsgegevens waarop zij betrekking hebben te identificeren en onder de bevoegdheid vallen van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De gegevensverwerkingen vonden plaats in vele sectoren, met name in het kader van contractuele en postcontractuele arbeidsverhoudingen, zoals hier geval is. Desalniettemin is de bevoegdheid van de Gegevensbeschermingsautoriteit in het algemeen en van de Geschillenkamer in het bijzonder beperkt tot de controle op de naleving van de regelgeving die van toepassing is op de gegevensverwerking, ongeacht de sector waarin deze gegevensverwerking plaatsvindt. Het is niet haar taak om de arbeidsrechtbanken te vervangen bij de uitoefening van hun bevoegdheden, met name op het gebied van het arbeidsrecht.

In artikel 2, § 1, van de AVG wordt het materiële toepassingsgebied van de AVG als volgt gedefinieerd:

Deze verordening is van toepassing op de geheel of gedeeltelijk geautomatiseerde verwerking, alsmede op de verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen of die bestemd zijn om daarin te worden opgenomen.

Wat betreft de mededeling van informatie door de tweede verweerder aan de eerste verweerder (luik 1 van de klacht), verklaren beide verweerders in hun conclusies dat deze informatie-uitwisseling inderdaad heeft plaatsgevonden, maar alleen mondeling.

In zijn conclusies verklaart de eerste verweerder in dit verband¹ :

¹ Punt 5.1. van de conclusies als antwoord op de eerste verweerder van 25 januari 2019.

"Hebben inderdaad contact gehad met de volgende werkgever van de klager die zijn arbeidsovereenkomst enkele maanden later, op 6 april 2018, zal beëindigen (deze informatie is in het dossier van deze procedure opgenomen).

Het is duidelijk dat de arbeidsverhouding tussen de klager en zijn nieuwe werkgever conflictueus was, zoals de klager in zijn klacht in deze zaak heeft uitgelegd.

De aanpak van de eerste verweerder, in zijn relatie met de tweede verweerder, was in wezen om de meest optimale manier te vinden om op de klachten van de klager te reageren. (...) ».

In zijn conclusies verklaart de eerste verweerder dat hij echter geen toegang had tot het vonnis "aangezien het vonnis van ... waarnaar wordt verwezen in de brief van 14 juni 2018 niet eens een correct gegeven is, aangezien de klager in zijn klacht stelt dat zijn vonnis is geweest op ..., wat het bovendien moeilijker maakt om dit vonnis tussen de twee betrokken bedrijven te verzenden, op dezelfde dag als de uitspraak van de rechtbank enerzijds, en de opstelling en verzending van de aangetekende brief van 14 juni 2018 door de eerste verweerder anderzijds! ».²

De tweede verweerder concludeert in dezelfde zin³ :

« 1.26. (...) In juni 2018, werd de Deputy Executive Director van de tweede verweerder gecontacteerd door de vorige werkgever van de klager. Hij vroeg hem naar zijn ervaringen met de klager. De tweede verweerder beschreef te goeder trouw en op vrij informele en algemene wijze zijn ervaringen met de klager. Hij stelde met name dat het arbeidscontract met klager was beëindigd en dat hij een kort geding had moeten inleiden om bepaalde eigendommen van het bedrijf van de klager terug te krijgen. Er werd geen schriftelijke informatie verstrekt, laat staan de beslissing (!)."

Verderop in punt 3.2. van zijn conclusie concludeert de tweede verweerder dat:

"In de eerste plaats gaat het niet om de automatische verwerking van persoonsgegevens of de niet-automatische verwerking van persoonsgegevens die in een bestand zijn opgenomen. De tweede verweerder heeft immers alleen op verzoek van de voormalige werkgever van de klager mondeling en telefonisch algemene informatie verstrekt. Daarom zijn (...) en de Algemene Verordening Gegevensbescherming in principe niet van toepassing".

² Bladzijde 5 van de conclusies van de eerste verweerder van 25 januari 2019.

³ Punt 1.26. van de conclusies van de tweede verweerder van 26 april 2019. Vertaling naar het Frans in de Franse versie aangezien de conclusies werden opgesteld in het Nederlands.

Bovendien blijkt uit de documenten in het dossier van de klager niet dat de tweede verweerder deze mededeling op geautomatiseerde manier heeft verricht.

Concluderend kan worden gesteld dat de mededeling door de tweede verweerder van de informatie dat de klager door de rechterlijke instanties is veroordeeld, geen automatische verwerking vormt van gegevens of een manuele verwerking van gegevens die bestemd zijn om deel uit te maken van een bestand als bedoeld in artikel 2 van de AVG.

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit is derhalve niet bevoegd met betrekking tot deze feiten. De klacht tegen de tweede verweerder is ongegrond.

IV. Over de redenen voor de beslissing

Over de schending van de rechtmatigheidsverplichting door de eerste verweerder (luik 2 van de klacht)

Als verwerkingsverantwoordelijke is de eerste verweerder verplicht de gegevensbeschermingsbeginselen in acht te nemen en moet hij kunnen aantonen dat deze beginselen worden nageleefd (verantwoordingsplichtbeginsel - artikel 5.2 van de AVG) en alle daartoe noodzakelijke maatregelen ten uitvoer te leggen (artikel 24 van de AVG).

Overeenkomstig artikel 5, § 1 a), van de AVG moet elke verwerking van persoonsgegevens, geheel of gedeeltelijk automatisch, met name eerlijk en rechtmatig zijn. Elke verwerking van persoonsgegevens dient een rechtsgrond te vinden in artikel 6 van de AVG. Het is aan de verwerkingsverantwoordelijke om te bepalen wat die rechtsgrond is.

In het onderhavige geval zijn het verzamelen van informatie bij de tweede verweerder en de mededeling bij brief van 14 juni 2018 van de eerste verweerder aan de vakbond van informatie over de moeilijkheden die zijn ondervonden in de arbeidsverhouding met de klager en de informatie dat de klager het voorwerp is geweest van een rechterlijke beslissing, verwerkingen van persoonsgegevens die onder de toepassing van de AVG vallen. Zij moeten gebaseerd zijn op een van de rechtsgrondslagen in artikel 6 van de AVG.

Wat de aard van de verwerkte gegevens betreft, herinnert de Geschillenkamer eraan dat artikel 10 van de AVG alleen betrekking heeft op de verwerking van persoonsgegevens in verband met strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten of daarmee verband houdende veiligheidsmaatregelen. Artikel 10 van de AVG kan niet worden uitgebreid tot administratieve sancties of burgerrechtelijke veroordelingen. Het toepassingsgebied van deze bepaling wordt beperkt en de

manoeuvreerruimte in de Richtlijn 95/46/EG *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens* (artikel 8, § 5, lid 2) om het begrip "gerechtelijke gegevens" te verruimen, bestaat niet meer.

De informatie dat de klager bij besluit van het Rechtbank van eerste aanleg van Brussel is veroordeeld, zijn dus geen "gerechtelijke" gegevens als bedoeld in artikel 10 van de AVG.

Toch is informatie over gerechtelijke veroordelingen, zoals gerechtelijke informatie van burgerlijke aard zoals in het onderhavige geval, door hun aard zeer gevoelig.

De onnauwkeurigheid van deze gegevens (d.w.z. de datum van het vonnis dat door de tweede verweerder aan de eerste verweerder is medegedeeld en die niet de exacte datum van het vonnis was) heeft echter niet tot gevolg dat deze gegevens niet meer als persoonsgegevens kunnen worden aangemerkt. Het voorwerp van het vonnis en de context waarin het kadert, zijn alle persoonsgegevens van de klager, ook al was de datum van het vonnis onjuist. Evenmin is deze onnauwkeurigheid, ook al wordt die aan de tweede verweerder toegeschreven en niet aan de eerste, van die aard dat zij de aangevoerde materialiteit van de feiten, zoals door de eerste verweerder ingeroepen, wegneemt.

Wat de rechtmatigheid van de verwerking betreft (artikel 5 § 1 a) van de AVG), verklaart de eerste verweerder dat hij zich beroept op artikel 6 § 1, f) van de AVG, volgens hetwelk de gegevensverwerking rechtmatig is "*voor zover dit noodzakelijk is voor de gerechtvaardigde belangen die door de verwerkingsverantwoordelijke of door een derde worden nagestreefd, tenzij de belangen of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene die de bescherming van de persoonsgegevens vereisen, prevaleren, met name wanneer de betrokkene een kind is*".

De eerste verweerder stelt dat, in de omstreden context tussen hemzelf en de vakbond van de klager, gezien de dreigementen van de vakbond om een rechtzaak tegen hem aan te spannen en de noodzaak om zich te verdedigen, de eerste verweerder de omstreden informatie heeft verzameld en aan de vakbond heeft meegedeeld.

De klager is van mening dat er geen redenen zijn om het contact tussen verweerdere, in het bijzonder tussen de eerste en de tweede verweerder, en de mededeling van informatie over hem aan zijn vakbondsorganisatie, te rechtvaardigen.

De Geschillenkamer merkt op dat artikel 6, f), van de AVG verwijst naar een gerechtvaardigd belang dat door de verwerkingsverantwoordelijke wordt nagestreefd (a). De verwerking van persoonsgegevens moet "*noodzakelijk zijn voor de doeleinden van het gerechtvaardigde belang*"⁴ dat

⁴ Het is de Geschillenkamer die italic gebruikt.

door de verwerkingsverantwoordelijke wordt nagestreefd (b). Tot slot wordt het invoeren van het gerechtvaardigd belang uitdrukkelijk onderworpen aan een aanvullende afwegingstoets, die tot doel heeft het belang en de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkenen te beschermen. Met andere woorden, het gerechtvaardigd belang dat de de verwerkingsverantwoordelijke nastreeft, moet worden afgewogen aan het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene, waarbij het doel van de afweging is te voorkomen dat deze rechten en vrijheden onevenredig zwaar worden getroffen. Het belang dat de verwerkingsverantwoordelijke nastreeft, hoe legitiem en noodzakelijk ook, kan alleen geldig worden ingeroepen als de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkenen niet prevaleren boven dat belang. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft verduidelijkt dat deze drie voorwaarden - het nastreven van een gerechtvaardigd belang door de verwerkingsverantwoordelijke (a), de noodzaak van de verwerking voor de verwezenlijking van het nagestreefde gerechtvaardigd belang (b) en de voorwaarde dat de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkenen niet prevaleren boven het nagestreefde belang (c) - cumulatief zijn⁵.

Hoewel het in eerste instantie aan de verwerkingsverantwoordelijke is om te beoordelen of aan de voorwaarden van artikel 6 §1 (en dus ook van littera f) van de AVG is voldaan, kan de rechtmatigheid van de verwerking vervolgens verder worden beoordeeld en eventueel aangevochten, onder meer door de betrokkenen en door de toezichthoudende autoriteiten voor gegevensbescherming. Een onderzoek per geval, waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van elke klacht, zal de Geschillenkamer van de AVG dus in staat stellen de rechtmatigheid van de verwerkingen vast te stellen op basis van het gerechtvaardigde belang dat de verantwoordelijke voor de verwerking, zoals in dit geval, aanvoert.

De verwerking van persoonsgegevens moet *"noodzakelijk zijn voor de verwezenlijking van het gerechtvaardigde belang"*⁶ dat de verwerkingsverantwoordelijke nastreeft. Deze noodzakelijkheidsvoorwaarde tussen de verrichte verwerking en het nagestreefde gerechtvaardigd belang is met name relevant in het geval van artikel 6 § 1 f), van de AVG om ervoor te zorgen dat de verwerking van gegevens op basis van het gerechtvaardigd belang niet leidt tot een al te ruime interpretatie van het belang om gegevens te verwerken.

In dit verband is de Geschillenkamer van mening dat het gebruik van verweermiddelen die gebaseerd zijn op gegevens die rechtstreeks van de betrokkene zijn verkregen, de voorkeur verdient om te voldoen aan het loyaliteitsbeginsel.

⁵ Zie met name Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJEU), Arrest van 11 november 2019 (C - 708/18) TK c. Asociația de Proprietari bloc MA-ScaraA, uitsproken en aanzien van artikel 7 f) van de richtlijn 95/46/EG.

⁶ Het is de Geschillenkamer die italic gebruikt.

De eerste verweerder beroept zich op het gerechtvaardigd belang van zijn verdediging met betrekking tot de klachten die tegen hem zijn ingediend door de vakbondsorganisatie die de klager vertegenwoordigt. De Geschillenkamer is van mening dat dit verweer in het onderhavige geval deel uitmaakt van de "*verdediging in rechte*", d.w.z. een grondrecht dat is vastgelegd in artikel 48 van het Handvest van de grondrechten van de Unie. In het algemeen kan de "verdediging in rechte" inderdaad worden beschouwd als een gerechtvaardigd belang dat rechtmatig is in het kader van de toepassing van artikel 6, §1 f), van de AVG.⁷ Overeenkomstig het advies 06/2014 van de Groep artikel 29 over het begrip gerechtvaardigd belang⁸ moet dit belang reëel en aanwezig zijn, d.w.z. niet hypothetisch.

De Geschillenkamer stelt vast dat op het moment van de feiten dit belang een reëel en aanwezig gerechtvaardigd belang vormde. Toen de eerste verweerder en de tweede verweerder in juni 2018 contact met elkaar opnamen, had de eerste verweerder immers al sinds april 2018 verschillende brieven ontvangen, waaronder de brief van 23 mei 2018 van de vakbond waarin hij in gebreke werd gesteld, zoals hierboven beschreven in de uiteenzetting van de feiten.

Opdat dit gerechtvaardigd belang van de eerste verweerder in "verdediging in rechte" echter zou prevaleren, moet de gegevensverwerking "noodzakelijk" en "proportioneel" zijn voor de uitoefening van dit juridisch verweer. Het zou buitensporig zijn en in strijd met deze vereisten van noodzakelijkheid en proportionaliteit om toe te geven dat alle vorige werkgevers van een werknemer op grond van deze hoedanigheid alle informatie met betrekking tot een werknemer kunnen uitwisselen, zelfs met het oog op een verdediging in rechte.

In dit verband stelt de Geschillenkamer vast, op basis van de stukken in het dossier, dat de eerste verweerder de klager heeft ontslagen en de redenen voor dit ontslag heeft geformuleerd vooraleer enige uitwisseling plaatsvond met de tweede verweerder. In de brief van 14 juni 2018 aan de vakbond schreef de eerste verweerder dat hij de klager op 21 december 2018 in kennis had gesteld van de redenen voor het ontslag van die laatste. De genoemde brief van 21 december 2018 werd overigens gemaakt. Tijdens de hoorzitting verklaarde de klager dat zijn C4 (werkloosheidsattest) dat hij naar de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening (RVA) had gestuurd, ook was opgesteld voordat dit contact werd gelegd.

⁷ Groep Artikel 29, Advies 06/2014 van 9 april 2014 "on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC" (WP 217) De Geschillenkamer is van mening dat de overwegingen in dat advies op dit punt geldig blijven in het licht van artikel 6 § 1, f), van de AVG.

⁸ Groep Artikel 29, Advies 06/2014 van 9 april 2014 "on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC" (WP 217) De Geschillenkamer is van mening dat de overwegingen in dat advies op dit punt geldig blijven in het licht van artikel 6 § 1, f), van de AVG.

Met andere woorden, de redenen voor het ontslag van de klager waarop de eerste verweerder zich ten aanzien van de vakbond rechtmatig kon doen gelden, staan los van en gaan vooraf aan alle informatie die de tweede verweerder kon of had kunnen verstrekken. Het was immers op het moment van het ontslag, toen de klager op de hoogte werd gesteld van de redenen voor het ontslag en het opstellen van het C4 dat de eerste verweerder de redenen voor het ontslag diende vast te stellen. En het is in het licht daarvan dat de eerste verweerder zich rechtmatig kon verdedigen, aangezien de vakbond het ontslag als manifest onredelijk beschouwde.

De " verdediging in rechte " kan de verzameling en verdere verwerking, zoals de verspreiding of mededeling aan derden van gegevens over de betrokken persoon, niet rechtvaardigen. Om noodzakelijk en proportioneel te zijn, moet deze gegevensverwerking ter zake dienend zijn voor het welomschreven doeleinde van dit gerechtvaardigd belang, namelijk de verdediging in rechte met betrekking tot het betrokken geschil.

In het onderhavige geval is de informatie die de eerste verweerder verwerkte, in werkelijkheid de verdere aanvulling van de voor de eerste verweerder reeds beschikbare verweermiddelen met betrekking tot het ontslag van de klager, en dit zonder enige relevant verband met de klager. Aangezien de ontslagredenen waarop de eerste verweerder zich had beroepen om de klager te ontslaan en zijn C4 uit te vaardigen, de kern vormde van het geschil met de vakbond, waren andere persoonsgegevens die buiten die gronden vielen, irrelevant, en *a fortiori* niet noodzakelijk in deze zaak, voor zijn verweer op dit aspect ten aanzien van de vakbond.

In het licht van het voorgaande concludeert de Geschillenkamer dat de eerste verweerder de in de klacht genoemde gegevensverwerkingen niet kon baseren op zijn gerechtvaardigd belang, tenzij deze verwerkingen noodzakelijk en proportioneel waren in de zin van artikel 6, §1 f), van de AVG. Bij gebrek aan enige grondslag voor de rechtmatigheid concludeert de Geschillenkamer dat artikel 5 § a) van de AVG juncto artikel 6 van de AVG in het onderhavige geval niet is nageleefd.

De Geschillenkamer is ook van mening dat de eerste verweerder het loyaliteitsbeginsel, dat ook in artikel 5, §1 a) van de AVG is vastgelegd, niet in acht heeft genomen door disproportionele en irrelevante informatie te verwerken - aangezien deze, zoals hierboven uiteengezet, geen verband hield met de gronden waarop hij het ontslag van de klager had gebaseerd - die afkomstig was van derden zonder medeweten van de klager.

V. Over corrigerende maatregelen en sancties

Krachtens artikel 100 WOG, heeft de Geschillenkamer de bevoegdheid om:

- 1° een klacht te seponeren;
- 2° de buitenvervolginstelling te bevelen;

- 3° een opschorting van de uitspraak;
- 4° een schikking voor te stellen;
- 5° waarschuwingen en berispingen te formuleren;
- 6° te bevelen dat wordt voldaan aan de verzoeken van de betrokkene om zijn rechten uit te oefenen;
- 7° te bevelen dat de betrokkene in kennis wordt gesteld van het veiligheidsprobleem;
- 8° te bevelen dat de verwerking tijdelijk of definitief wordt bevroren, beperkt of verboden;
- 9° te bevelen dat de verwerking in overeenstemming wordt gebracht;
- 10° de rechtzetting, de beperking of de verwijdering van gegevens en de kennisgeving ervan aan de ontvangers van de gegevens te bevelen;
- 11° de intrekking van de erkenning van certificatie-instellingen te bevelen;
- 12° dwangsommen op te leggen;
- 13° administratieve geldboeten op te leggen;
- 14° de opschorting van grensoverschrijdende gegevensstromen naar een andere Staat of een internationale instelling te bevelen;
- 15° het dossier over te dragen aan het parket van de procureur des Konings te Brussel, die het in kennis stelt van het gevolg dat aan het dossier wordt gegeven;
- 16° geval per geval te beslissen om haar beslissingen bekend te maken op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit.

De in artikel 5 § 1 a), van de AVG vastgelegde rechtmatigheids- en gerechtvaardigheidbeginselen, zijn de grondbeginselen van het gegevensbeschermingskader. De eerbiediging ervan is essentieel. Het vereiste van een rechtmatige grondslag - dat in het onderhavige geval ontbreekt - maakt er deel van uit.

Wat de aard van de verwerkte persoonsgegevens betreft, heeft de Geschillenkamer er reeds op gewezen dat er gerechtelijke gegevens van burgerlijke aard zijn verwerkt. Deze gegevens vallen niet onder artikel 10 van AVG, maar zijn niettemin zeer gevoelig.

Met betrekking tot de wijze waarop de persoonsgegevens zijn verwerkt, merkt de Geschillenkamer op dat de betwiste gegevens in eerste instantie mondeling zijn verzameld en toegankelijk zijn gemaakt door middel van één enkele brief aan één enkele geadresseerde, de vakbond, die de klager zelf vertegenwoordigde. De Geschillenkamer wijst er ook op dat het personeel van de vakbond, naast het feit dat de vakbond zelf verplicht is om de verplichtingen die voortvloeien uit de AVG na te leven, onderworpen is aan zijn eigen geheimhoudingsplicht.

De Geschillenkamer wijst ook op het ad hoc-karakter van de genoemde verwerking en op het ontbreken van een relevante eerdere overtreding door de eerste verweerder.

In het licht van alle bovengenoemde uiteengezette elementen, eigen aan deze zaak, is de Geschillenkamer derhalve van mening dat de vastgestelde feiten en de niet-naleving van artikel 5 § 1 a), en artikel 6 van de AVG, het opleggen van een berisping (artikel 100 § 1, 5°, van de WOG) aan de eerste verweerder rechtvaardigen als een doeltreffende, evenredige en afschrikkende sanctie, zoals bepaald in artikel 83 van de AVG.

Gezien het belang van transparantie met betrekking tot het besluitvormingsproces en de beslissingen van de Geschillenkamer zal dit besluit worden gepubliceerd op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit, waarbij de directe identificatiegegevens van de genoemde partijen en personen zullen worden verwijderd.

OM DIE REDENEN,

beslist de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, na beraadslaging, om:

- de klacht ongegrond te verklaren ten aanzien van de tweede verweerder;
- aan de eerste verweerder een berisping op te leggen op grond van artikel 100 §1, 5° van de WOG;

Tegen deze beslissing kan op grond van art. 108, §1 WOG, beroep worden aangetekend binnen een termijn van dertig dagen , vanaf de betekening van de kennisgeving, bij het Marktenhof, met de Gegevensbeschermingsautoriteit als verweerder.

(get.) Hielke Hijmans
Voorzitter van de Geschillenkamer